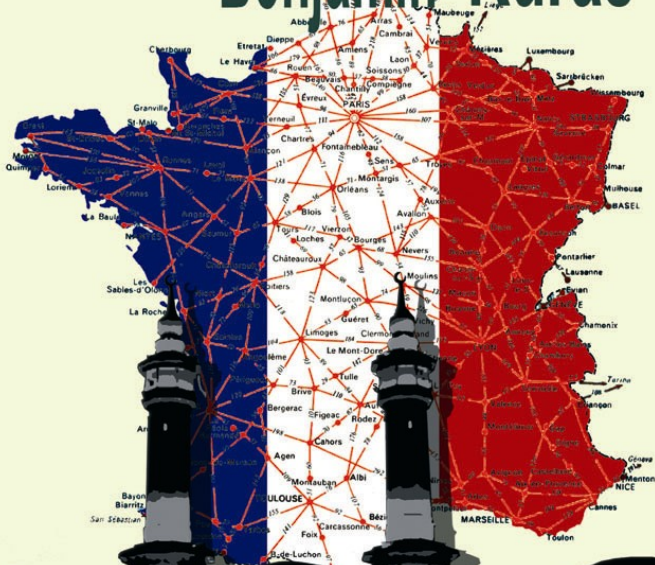

Benjamin Kuras

**JAK ZABÍŤ
CIVILIZACI**

**JAK
ZABÍT CIVILIZACI**

PRAHA 2011

Benjamin Kuras: Jak zabít civilizaci
Vydání první
Copyright © 2011 Benjamin Kuras
All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz
v roce 2011 jako svou 1609. publikaci
Přebal a vazba © 2011 Ricardo a Baronet
Ilustrace na přebalu © 2011 Martina Kysucká
Odpovědná redaktorka Stanislava Moravcová
Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 3
Tisk a vazba: FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-388-5

BARONET
Praha 2011

BENJAMIN KURAS

**JAK
ZABÍT CIVILIZACI**

Obsah

Úvod	9
1. Stav obležení	11
2. Dělohami svých žen	17
3. O co přicházíme	20
4. Zatmění vlastními idejemi.....	23
5. Sebemrškačství	27
6. Obětní kozlové	31
7. Návrat do dětinství.....	34
8. Multikulturní sebevražda	37
9. Etnická čistka domorodců	40
10. Rub a líc liberalismu	44
11. Orwellizace	48
12. Obrana je nejlepší útok.....	53
13. Hrdinové socialistické práce	60
14. Džihád	68
15. Dhimmikracie	71
16. Euroislám	88
17. Jiný mír, jiná svoboda	91
18. Šaríja.....	93
19. Dhimmi soud.....	100
20. Novinky z Eurábie	111
21. Křesťané v islámu.....	118
22. Athény a Jeruzalém	127
23. V tomto znamení.....	132
24. Zlatý věk islámu.....	138
25. Rozbřesk Západu	145

26. Od vědění k vědě	152
27. Jak fungují peníze	156
28. Múzy nad zbraněmi	163
29. Étos vědeckého věku	167
30. Jako Fénix z popela	175
31. Konec starých válek.....	180
Bibliografie	191

ÚVOD

Tato kniha je pokračováním série mých záznamů pádu západní civilizace, vydaných v nakladatelství Baronet: *Sekl se Orwell o dvacet let?*, *Jako psa ke kandelábru* a *Evropa snů a skutečností*.

V průběhu roku 2010 pád západní civilizace nabírá většího tempa a síly, než jaké jsem si při psaní předchozích knih dokázal představit. I povrchnímu pozorovateli současných událostí z nich vyplývá obava, že v Evropě se schyluje k politické, kulturní, duchovní a fyzické katastrofě.

Knížka byla napsána ve spěchu, s vědomím ukrutné naléhavosti. Jestliže v ní nenajdete tolik humoru, na jaký jste ode mě zvyklí, prosím o shovívavost.

Benjamin Kuras,
Londýn a Praha únor 2011

1. STAV OBLEŽENÍ

Tak mrzuté téma se sluší začít anekdotou.

Je oznámena potopa světa do dvou dnů. Svět panikaří, lidé se ze zoufalství vracejí ke starým vírám, přeplňují chrámy a modlitebny a prosí Boha o záchranu. Staříčkový rabín vstoupí do synagogy plné lidí, které nikdy předtím neviděl, jak s hlavami pokrytými modlitebními šálami kývají sebou sem a tam a mumlají jednu modlitbu přes druhou.

„Zbláznili jste se, mrhat čas modlením?“ vykřikne na ně. „Zbývá vám osmačtyřicet hodin naučit se, jak žít pod vodou.“

Málokdy byla tato anekdota tak aktuální jako dnes. Dosavadní civilizační katastrofy dějin bývaly vždycky územně omezené a zbývala v nich katastrofou nedobytná území, kam se před nimi dalo uprchnout, z nichž se daly porazit, odvrátit, omezit, či přinejmenším ohraničit nějakou tou železnou oponou. Když se v roce 1989 rozsypala ta opona poslední, pokládalo se to za vítězství svobodné západní civilizace, ve všech ohledech všem ostatním nadřazené – a konec všech tyraníí. „Koncem dějin“ to nazval chicagský sociolog Francis Fukuyama, který po rozpadu sovětského impéria věštil toto:

„Jsme možná svědky nejen konce studené války či vypršení určitého období poválečných dějin, nýbrž konce dějin jako takových. To jest konečného bodu

ideologické evoluce lidstva a univerzalizace západní liberální demokracie coby konečné formy lidského vývoje.“

Místo očekávané univerzalizace svých hodnot a principů však měla západní liberální demokracie jen dvanáct let na krátký oddech na domnělých vavřínech. Pak se stalo něco, co z Fukuyamovy „konečné formy lidského vývoje“ šmahem učinilo další z mnoha utopií, jakými se lidské dějiny tak rády opíjejí. Připomnělo, co Fukuyama zapomněl:

Západní civilizace je už tři tisíciletí poháněna energií generovanou napětím mezi dvěma póly. Na jedné straně vírou, že dějiny lidstva mají smysl, cíl a ideál, k němuž směřují a k jehož naplnění musíme přispívat. Na druhé straně vědomím, že tento ideál je věčně neuskutečnitelný a jeho naplňování je vždy jen přibližnou cestou správným směrem. Přesto ten ideál nesmíme spustit z očí a opouštět ho, chceme-li tuto civilizaci mít. Můžeme věřit v konečnou spásu, která nám dává naději a smysl života, ale nemůžeme nikdy s jistotou poznat, kdy se spása dostavila. To nám umožňuje neustále napravovat chyby a nacházet nová řešení.

Zestručněně řečeno, západní civilizace je víra vyrovnávaná pochybností. Uberte jedné či druhé a civilizace se vám začne klátit.

Každé takové „konečné dostavení spásy“ končí tyranii, neboť co se vidí jako dokonalé a konečné, nemůže připustit žádné další změny, možnosti či alternativy. Touha po utopiích kontrastovaná skepsí vůči všem utopiím prohlašujícím se za uskutečněné je to, co západní liberální demokracii odlišuje od civilizací jiných. Co ji dělá tvořivější, vynalézavější a svobodnější než všechny ostatní. Tvořivost a svoboda

jsou ztělesněním víry a pochybnosti, jsou na sobě podobně vzájemně závislé a jsou tedy i tím hlavním měřítkem civilizovanosti. Základem tvořivosti je posedlost vírou, že všechno může být i jinak, a i kdyby nebylo, musí to mít svobodu zkoumání a zkoušení, abychom to nepropásli, kdyby to přece jen náhodou jinak bylo. Rozum, který tvořivost a svobodu provází, vede, povzbuzuje a chrání, roste (slovy filosofa Karla Poppera) „prostřednictvím vzájemné kritiky a institucí, které zaručují svobodu kritizovat, a tím ochraňují svobodu myšlení. Protože rozum zachází s lidmi nestranně, zaručuje jejich rovnoprávnost.“ A ta je dalším stěžejním prvkem západní civilizace.

Tato civilizace byla pracně a přes obrovské překážky, katastrofy a záchvaty sebedestrukce vystavěna na ideálu lidské důstojnosti, posvátnosti lidského života, osobní svobody, soucitu, svědomí, sociální spravedlnosti formou pomoci slabším, lásky či přinejmenším ohleduplnosti k bližnímu, rovnoprávnosti před zákonem, nekonečného bádání a nekonečné tvořivosti, pracovitosti, podnikavosti a prosperity, smyslu pro krásu a harmonii a úsilí o štěstí svoje i druhých. Na víře ve vlastní schopnost zdokonalování. Na vědění a poznávání světa a sebe samého. Na svobodném přemýšlení, bádání a experimentování, s právem mýlit se a omyly napravovat a dodatečně měnit nebo doplňovat interpretaci reality podle nově získávaných poznatků. Na schopnosti přetvářet vrozené sobectví v obecný užitek a vrozenou lenost ve vynálezy usnadňující život. A na smyslu pro humor řízený vědomím, že na všechno se dá dívat z několika různých, odlišných, a dokonce i protichůdných pohledů.

„Vědění je smyslem naší existence. Čeká nás ještě poznávání sebe, konečné sjednocení uměleckých pro-

žitků a vědeckých vysvětlení," říká v televizním seriálu BBC *The Ascent of Man* (Vzestup člověka) britský antropolog polského původu Jacob Bronowski. „Jsme vědecká civilizace: to znamená civilizace, v níž vědění a jeho integrita jsou kriticky rozhodující," vysvětluje. A rmoutí se, že se najednou na Západě nachází „obklopen pocitem strašlivé ztráty odhodlání a ústupem z vědění“.

Bronowski seriál natočil v roce 1973. Už tehdy v něm varoval:

„Naše budoucnost je na vážkách. Jestliže ji vzdáme, příští krok převezme někdo jiný než my. Nedostali jsme žádné záruky, které před námi nedostaly Asýrie, Egypt a Řím. Může se nám přihodit, že se rovněž staneme něčí minulostí, ne nutně svou budoucností.“

Bronowského varování bylo prorocké, adresované nám všem. A provázel je osobní stesk, jaký by mohl prožívat každý z nás, kdo na západní civilizaci shledává alespoň něco inspirujícího:

„Já, jehož utvářela Anglie, která mě naučila svůj jazyk a svou toleranci a vzrušení z intelektuálního pátrání, bych (stejně jako vy) cítil jako hlubokou ztrátu, kdyby ode dneška za sto let byli Shakespeare a Newton historickými zkamenělinami jako Homér a Eukleides.“

Tato civilizace je opět ve smrtelném nebezpečí. Dvanáct roků po krachu utopické ideologie, která se pokládala za formu lidského vývoje nejen konečnou, nýbrž i historicky nevyhnutelnou, se před očima milionů televizních diváků zhroutily dvě budovy symbolizující dějinný úspěch té „konečné formy“ Fukuyamovy. Shodila je ideologie, která se pokládá

za formu lidského vývoje nejen konečnou, nýbrž i Bohem předurčenou a navždy neměnnou. Ta při pohledu na hořící a hroutící se budovy a tři tisíce v krutých mukách umírajících lidí desítek národností a všech vyznání spustila davový jásot a oslavné salvy z kalašnikovek. A vyslala západní liberální demokracii tento vzkaz:

„My milujeme smrt víc, než vy milujete život.“

Vypukl další v sérii kultů smrti, které se s pravidelným opakováním z různých zdrojů pokoušejí zničit civilizaci, jejíž existence je pro celý svět tak zásadní a nezbytná, že její pád by způsobil chaos a bídu celému světu na dlouhá staletí.

Islámský terorismus, který vyhlásil Západu válku, je však jen vějičkou, odvádějící pozornost od procesu, který probíhá klidněji, zato ale mohutněji, prostřednictvím akcelerující migrace, uprostřed západních měst: islamizace společenského života, kultury a politiky. Britové, Francouzi, Holanďané, Němci nebo Švédové bezmocně přihlížejí, jak se jim celé čtvrti měst před očima proměňují v Karáčí, Marrákeš, Teherán a Mekku, do nichž mohou vstoupit jen na vlastní nebezpečí a v nichž neplatí jejich zákony, zvyky a kultura a kde se nedomluví svým jazykem. Střední Evropa zatím zůstává poměrně nezasaženým ostrůvkem Západu, ale dlouho už jí to nevydrží. Podepsala totiž v Lisabonské smlouvě klauzuli o „společném řízení migračních toků“, které mohou „přítect“ kdykoli, náhle, nečekaně a mohutně, jako tsunami.

Není to islamizace osvícená a tvořivá, jakou zažil Střední východ a části Evropy během několika raně středověkých staletí od na tehdejší dobu poměrně tolerantního, krásu milujícího a vědění lačného „zlatého věku islámu“ inspirovaného hloubavým, zví-

lavým, poetickým a krásu milujícím mysticismem perským. Je to temná bigotní tyranie, která si ze všech svých historických tradic a veršů své klasické literatury vybrala do praktického užívání ty nejničivější, nejnenávislivější, nejkrutější a nejkrvavější. Netají se, že naši civilizaci hodlá zničit zvenčí i zevnitř, všemi prostředky, bez ohledu na vlastní ztráty.

2. DĚLOHAMI SVÝCH ŽEN

V násilném tažení proti ostatnímu světu od pádu newyorských Dvojčat v roce 2001 do konce roku 2010, kdy se tato knížka píše, spáchala jménem svého boha po celém světě 16 600 smrtelných teroristických útoků. To je osmnáct set ročně, v průměru pět denně čili každou pátou hodinu. Zároveň s nimi dobývá západní civilizační prostor zastrašováním, vyhrožováním, vzděláváním, propagandou, vymáháním zvláštních práv a privilegií a postupně i demografickou převahou, čili slovy bývalého alžírského prezidenta Boumedienna „dělohami svých žen“.

„Je jasné, že Alláh udělí vítězství islámu v Evropě bez mečů, bez pušek, bez dobývání,“ říká libyjský vůdce Kaddáfí. „Nepotřebujeme teroristy, nepotřebujeme sebevražedné atentátníky. Padesát milionů muslimů v Evropě ji promění v islámský kontinent během několika desetiletí.“

„Demokracie je jen vlak, kterým dojedeme k cíli,“ sekunduje mu kandidát na členství v EU turecký prezident Erdogan. „Mešity jsou naše kasárny, minarety naše bajonety a věřící jsou naši vojáci. Neexistuje žádný umírněný islám a nějaký jiný islám, islám je prostě islám,“ dodává k tomu. S přídavkem „přízpůsobivost islámských imigrantů západním zemím je zločinem proti lidskosti“.

Islámská imigrace v Evropě se (slovy amerického novináře Christophera Caldwell) mění v kolonizaci.

Ta s téměř milionem nových příchozích ročně představuje největší tempo přesunu populací a krachu civilizace od pádu Říma pod vpády germánských kmenů v 5. století. V Británii podle listů *The Times* a *The Daily Mail* roste počet muslimů desetinásobně ve srovnání s původní britskou bílou populací, která k přírůstku obyvatelstva přispívá pouhou třetinou všech novorozenců.

Podstatný rozdíl v dnešní výměně obyvatelstva je ten, že zatímco při pádu Říma noví kolonisté postupně přijali kulturu, kterou málem zničili, dnešní kolonisté ji chtějí nahradit svou. Ta se ve svém současném vývoji vyznačuje absencí všeho a pohrdáním vším, co jsme se my za téměř tři tisíciletí naučili za kulturu pokládat. To vše by mohlo během několika desítek let zaniknout a stát se (podle Bronowského obav) mlhavou minulostí a archeologickou vykopávkou. Dvakrát v dějinách se Evropa jen taktak ubránila osudu, který natrvalo postihl východní křesťanství, zoroastrismus, část hinduismu a buddhismu. Potřetí se jí to nemusí podařit.

Prorockými slovy jednoho z grandů anglické literatury první poloviny 20. století Hillaira Belloc napsanými v eseji z roku 1938 je islám „nejimpozantnějším a nejvytrvalejším nepřítelem, jakého naše civilizace kdy měla, a může se kdykoli v budoucnu znovu stát stejně velkou hrozbou, jakou byl v minulosti“. Belloc pokládal za „možné, dokonce pravděpodobné, že nastane vzkříšení islámu a že naši synové a vnuci zažijí obnovu obrovského konfliktu mezi křesťanskou kulturou a jejím největším protivníkem po více než tisíciletí“.

Než se západní civilizace stačila nadechnout, ocitla se v další válce za svoje přežití. A opět s vydatným

příspěním početných pátých kolon iracionálních souputníků usilujících o její zničení zevnitř prostřednictvím etablovaných institucí od soudnictví přes školství po státní úřady. Vznikla tu mocná a téměř všudypřítomná koalice všech možných hnutí a ideologií s nově probuzenou, rozhořčenou a smrtící globální mocí. Její ideologie a praxe se podobá hitlevskému nacismu a stalinskému komunismu, s nimiž má společnou nenávist ke svobodě, k radosti ze života, k osobnímu štěstí a prosperitě. Od obou se bohatě učí technikám demagogické rétoriky, demonizace určitých skupin lidí, zastrašování, tyranizování, klamání, okrádání a zabíjení. Jako ony, i ona k tomu umí využívat všech mezer, nedostatků a slabostí demokratického systému k jeho ovládnutí a likvidaci. A jako ony se po leninsku baví, jak jim ochotně prodáváme provaz, na kterém se nás chystají oběsit. V tomto případě kindžál, jímž nám hodlají useknout hlavu, a semtex, kterým nás a vše, co jsme vytvořili, chtějí vyhodit do povětří.